

Митановъ

Не забълбъзва ли се изъ улици ти движение на Заптии?

Илю.

Турчинъ не се оплаква, кога е битъ.

Митановъ.

Какъвъ огнь можеше да запали тая луда смѣлостъ! . . .

Илю.

И лудостите иматъ своята пѣза. Всякой день (биени българе, нека има единъ день и биени турци . . .
(Илю излиза).

ЯВЛЕНИЕ X.

Митановъ, (самъ).

Ште дойде. Подиръ малко, подиръ часъ, подиръ минута, ште се исправи прѣдъ мене и ште ми прострѣ ръката си и ште ме обнеме съ усмихката на едно искрено и голѣмо сръдце . . . И не е възможно да избѣгна тая срешта! . . . Неотложно ште бъде тука. Горешто то му сръдце ште се допрѣ до мое то и ште почувствова въ всичката му студенина тоя ледъ, въ който се топетъ и изчезватъ моити чувства. Тоя орлинъ погледъ ште се спре надъ мене и азъ ште трѣбова беспощадно да вида и измѣря въ него въ всичката ѣ отвратителность своята ничтожность . . . На тоя часъ, между приятели или на пѣтъ, къдѣто и да е, той гори отъ нетърпение да ме види . . . Зашто немога да забравя всичко? Зашто немога да хвърля на тая змия, която разяда сръдцето ми, — за да ги раскъса, — всички ти въспоменания, които ме свързватъ съ миналото! . . . И никакво подозрѣние неште мине прѣзъ умътъ му! . . . Възвишени мисли, благородни стремления, велики надежди . . . Зашто мина това врѣме, когато умътъ и сръдцето, като звукове на боговъдъхновенна лира се възвисяха до тѣхъ и ги разбираха? . . . Сега надъ умътъ и надъ сръдцето стоятъ спрѣни и впити — като два въгленя — червени ти